

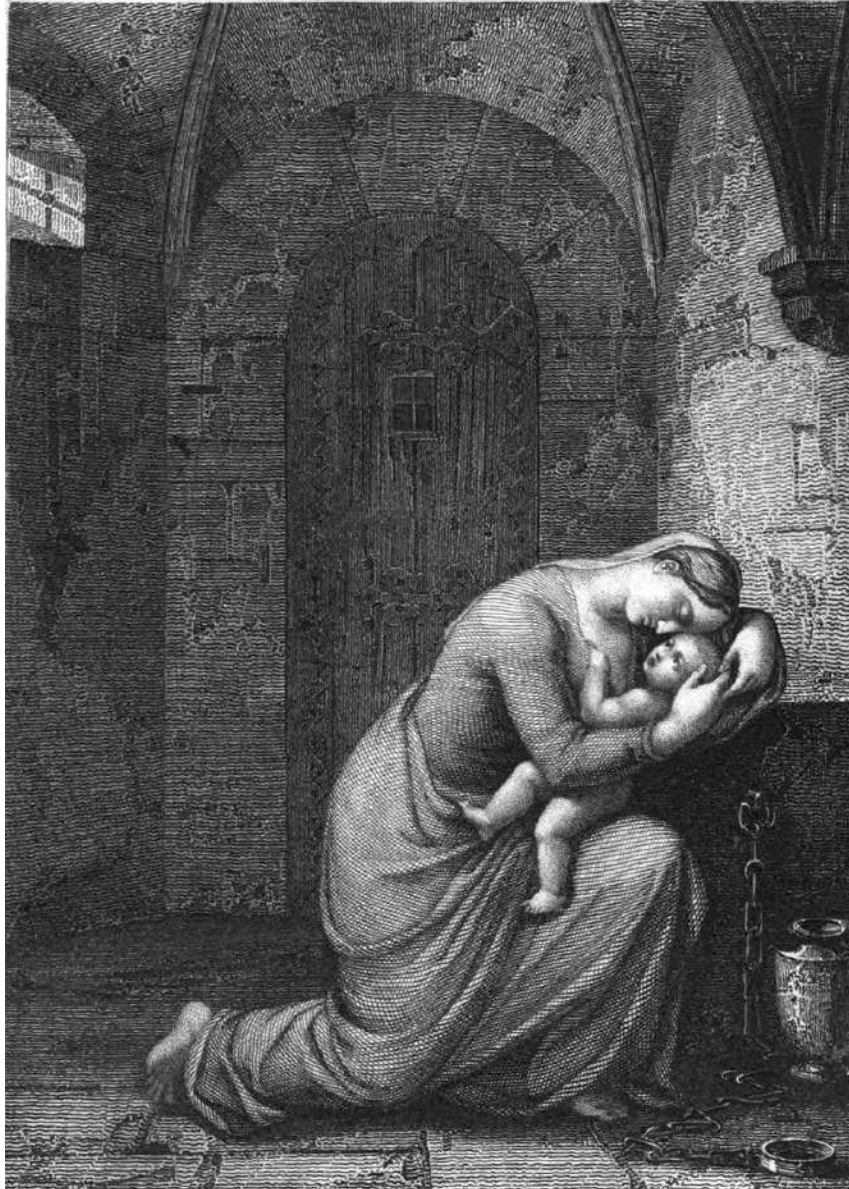
Genoveva van Brabant

In Brabant woonde eens een machtige, edele graaf met een prachtige dochter, genaamd Genoveva. Nu gebeurde het, dat de graaf door zijn buurman werd aangevallen en ten strijde moest trekken. Hij keerde als overwinnaar terug, in gezelschap van Graaf Siegfried, die zijn leven had gered. Graaf Siegfried vroeg en verkreeg daarop de hand van Genoveva en nam haar mee naar zijn kasteel aan de Rijn.

Op een zekere avond toen Siegfried en Genoveva rustig in de woonkamer zaten, klonk er opeens trompetgeschal en diende de graaf deel te nemen aan de strijd tegen de Sarracenen, een oud-Arabisch volk. In allerijl werd alles gereed gemaakt voor de tocht en de volgende ochtend nam Siegfried afscheid van zijn bedroefde vrouw Genoveva.

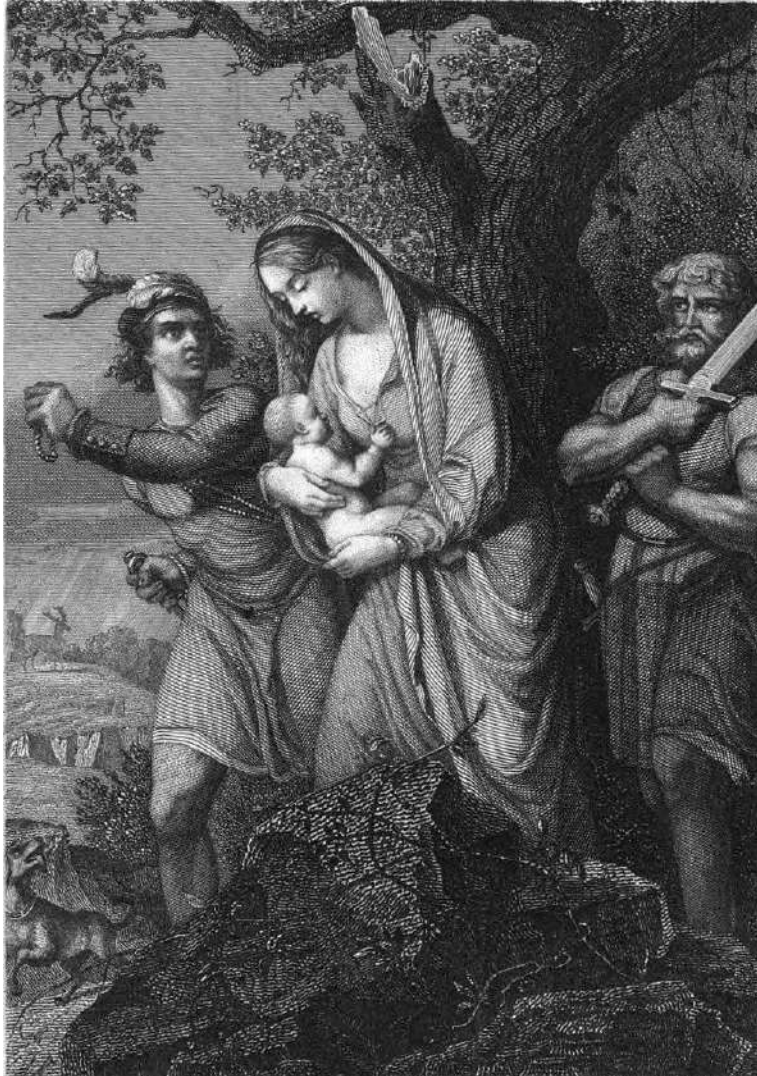
Nu brak er een treurige tijd aan voor de gravin. Ridder Golo, die door de graaf was aangesteld als plaats waarnemer, bleek een ontrouwe dienaar. Hij gedroeg zich net alsof hij heer en meester was en toen Genoveva hem daarop aansprak werd hij boos en begon zich te wreken. Golo schreef aan Graaf Siegfried en vertelde allerlei lelijke dingen over Genoveva, die helemaal niet waar waren en liet haar zelfs gevangen zetten.

Zo zat Genoveva al enkele maanden in de gevangenis toen ze een kindje kreeg dat ze Smarterijk noemde. Ze gaf hem deze naam omdat ze het gekregen had toen ze in de grootste droefheid van haar leven verkeerde. Golo besloot nu om moeder en kind te doden. De volgende dag zouden zij sterven. In het midden van de nacht klopte Bertha, de dochter van de torenwachter, op het kleine raam van de gevangenis en vertelde Genoveva over het plan van Golo.

‘Als je nog iets wenst, zeg het mij dan’, zei het trouwe meisje. ‘Ik zal het voor u volbrengen.’ Geneveva schreef daarop een brief aan Graaf Siegfried, betuigde daarin haar onschuld en verzocht genade voor haar moordenaars en schreef dat ze hen vergaf. Zij hoopte dat niemand anders hetzelfde lot zou begaan als zij. Deze brief gaf zij door het raampje aan Bertha om aan Graaf Siegfried te overhandigen bij zijn terugkomst.

Al spoedig kwamen er twee gewapende mannen die Geneveva door een onderaardse gang meevoerden, die in het midden van het bos uitkwam. Hier moest Geneveva sterven. Maar omdat ze zo wanhopig om hulp smeekte, besloten de mannen haar te laten leven. Ze moest echter zweren dat ze nooit uit het bos tevoorschijn zou komen. Dat deed de gravin en ze liep dag en nacht door het bos om een geschikte schuilplaats te vinden waar ze met haar kind kon blijven.

Eindelijk vond ze een kleine grot en besloot erin te gaan wonen. Ze had echter behalve wat wortelen nog niets gegeten en ze stond op het punt om samen met haar kind van de honger en dorst om te komen. Wanhopig smeekte ze opnieuw om hulp. En besloot op zoek te gaan naar wat bosbessen. Maar nauwelijks was ze naar buiten gelopen of er kwam een hert om in het hol te slapen. Genoveva lokte het hert door het vriendelijk toe te spreken en ze liet haar kind van de melk van het hert drinken.

Zo voeden zij zich samen met de melk van het hert en de bessen en vruchten uit het bos. Jaren gingen zo voorbij. Haar knaapje, dat goed opgroeide, was haar enige vreugde. In deze tijd had Graaf Siegfried bijna een jaar lang ziek op bed gelegen doordat hij gewond was geraakt in de strijd. Het verdriet over de dood van zijn vrouw had zijn genezing vertraagd.

Toen hij teruggekomen was, vond hij tal van brieven die zijn vrouw aan hem had geschreven. Maar hij had niets ontvangen. Golo had ze geen van allen verzonden. Toen kwam ook de trouwe Bertha en gaf hem haar brief. Die brief maakte Siegfried zo boos dat hij Golo direct wilde

doden, maar toen schoten de woorden van Genoveva hem te binnen: 'Vergeef hem, zoals ik hem heb vergeven', en hij liet Golo leven, maar wel naar de gevangenis brengen.

Na enige jaren besloot Siegfried eindelijk weer eens op jacht te gaan en nodigde al zijn ridders uit. Reeds waren ze al een tijdje in het bos toen hij achter en hert aan ging. Hij volgde het over doornen en struiken en kwam bij een hol aan. Voor het hol zag hij een knaapje en een vrouw die het dier in bescherming namen.

Siegfried stapte van zijn paard en vroeg: 'Wie zijn jullie en waar komen jullie vandaan?' Want na jaren in het bos leven, herkende hij zijn vrouw niet. 'Ik ben Genoveva, uw echtgenote, en deze knaap is Smarterijk, uw zoon.'

Toen was het alsof de graaf door de grond zonk. Hij viel voor de voeten van Genoveva. Zij liet hem opstaan en zijn zoon Smarterijk in de armen nemen. De graaf blies nu op zijn gouden hoorn en liet alle ridders bijeenkomen om hen voor te stellen aan Genoveva en zijn zoon. Toen liet hij prachtige kleren voor zijn vrouw halen, zette haar op het mooiste paard en bracht haar dol van vreugde naar zijn kasteel. Hier leefden ze nog lang en gelukkig.